

La casa

Pau Arranz Badia

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Des d'aquí puc veure el vent despullar poc a poc els arbres. Les fulles dibuixen la seva mà invisible, es desprenen tremolosament de les branques i volen, més que cauen, en un vals de plàcida decadència.

És ara, quan cau la tarda i confon les ombres i les formes del jardí, que obro la finestra i deixo que l'aire fred de l'hivern envaeixi l'estudi i renovi l'aire de l'excessiva fragància de la llar. Respiro profundament i espero que l'aclaparador avanç de la foscor triomfi en el paisatge. Quan la nit s'instal·la, reprenc amb parsimònia la lectura i deixo que la dèbil escalfor de les flames redueixi l'àmbit a la sala.

Les nits no em són estranyes en les àmplies cambres de la casa. M'hi he acostumat amb pausats moviments, a base d'ordre sistemàtic. Rentar el plats després de cada àpat, tancar la clau del gas, desar la roba a l'armari i desfer el llit el just per encabir-m'hi. És en els llibres que m'amago de la solitud dels estrictes silencis de la casa buida.

Ara farà deu anys que hi visc, el temps ha passat molt ràpid. L'he deixada gairebé tal com la vaig trobar. Em conforta haver-me fos en els seus espais callats, en els camins que porten del jardí al riu, del riu al bosc, del bosc a l'horitzó blavós de les muntanyes.

Sóc escriptor, encara que mai no he escrit cap novel·la ni cap conte. Potser és per això que em sento còmode amagat del món en aquesta casa, traçant petits recorreguts per l'interior de la finca. Amb el temps he après a no sortir mai dels meus dominis i m'he allunyat dels homes.

Les primeres hores de la tarda escolen els rajos del sol entre les hores que escalen les parets de l'era i inflamen de llum daurada els prats de més enllà del riu. De l'altra banda de la casa em ve el rugit d'un cotxe que s'atura, obre la porta i emprèn novament la marxa i perd el seu rumor en el silenci de la llunyania. No tinc cap pressa per tornar al porxo i carregar la caixa de viandes cap a la cuina, desar el menjar i repassar exhaustivament les reserves.

Hi ha un camí que remunta el jardí i recorre sinuosament l'arbreda. Més enllà hi ha el territori que evito; una pista forestal que davalla uns vint kilòmetres fins al poble. Em costa recórrer mentalment l'itinerari i confonc l'ordre de les cases, la formació dels carrers i de les places. Fa deu anys que el vaig fer per últim cop. Des d'aleshores l'he anat barrant amb el pas dels dies i n'he fet créixer una vegetació espessa i barrancs infranquejables. Em fa por creuar el llindar del bosc que m'hi separa i em comunico anònimament amb l'encarregat del súper que em proveeix de menjar cada setmana.

A mitjanit em desperto trasbalsat per un somni. Sóc a l'era endreçant les eines brutes de fang. Una llum blanca i un aire humit de pluja entren per la porta. Vull acabar ràpid la feina i tornar al meu estudi i encendre un foc per escalfar-me. De sobte sento sorolls al sostre. Segueixo amb la mirada el que semblen passos i l'ofec d'una rialla. Algú ha entrat a casa i arrossega els mobles de l'estudi. Faig un pas cap a la porta i ensopego amb una pala que cau al terra i fa un soroll terrible que em commou fins les entranyes. A dalt, les passes s'aturen i es fa el silenci. Jo em quedo quiet, sense respirar apenes, escrutant

neguitosament el sostre. De cop, els passos es mouen ràpidament i tronen escales avall. Abandono corrent l'era però les cames em pesen com ferros. Gairebé no em moc, per més que corro i tanco els ulls i apreto les dents en un esforç sublim. No miro enrere. No miro enrere en cap moment fins que em desperto amb un crit que em sembla que ha cridat un altre.

Aquest matí la neu ha cobert el jardí i ha emblanquinat el bosc i les muntanyes. He baixat al riu i l'he trobat borbollant sota el glaç immòbil. Al tornar, la imatge gris de la casa contrastava amb el rigorós blanc de la neu a la teulada. Ha estat en veure-la, tristament aïllada de l'esclat lluminós de l'hivern, que he decidit deixar-la; abandonar aquesta solitud absurda que em consumeix els dies.

He deixat tots els llibres. A la bossa només hi porto els diners i algunes mudes. No he mirat enrere. He tancat la casa amb clau i he emprès pesadament la marxa. El sol fonia la neu dels arbres i inundava els camps amb infinits blancs cegadors. Ara només em queda la incertesa dels límits dels camins que fins ahir es diluïen en l'horitzó. A cada pas desconstrueixo el passat i descobreixo el present en l'insòlit cruixir de la neu sota els peus, en la nova lluminositat de l'aire.

He caminat tot el dia per senders envoltats de la natura imponent de l'hivern. Reconec certa esperança en aquest paisatge, lluny de l'artifici del meu jardí. El mant de neu l'uniforma a la vista i en fa més proper l'horitzó llunyà. També tinc por, val a dir-ho. Tinc por de no trobar el camí de tornada, de perdre'm irremissiblement en l'intent d'abandonar la solitària vida de la casa i descobrir

que no hi ha res a fora, que estic lligat a una existència presonera entre les parets de les seves cambres.

Amb tot, no vull cedir en l'intent. Camino una mica més i una mica més encara.

Què passa per la ment d'un home que fa una dècada que viu aïllat voluntàriament de la resta de la gent? Què passa si en aquest temps ha viscut només de literatura? Què passa si, a més, es tracta d'un escriptor frustrat que un bon dia decideix tornar al món dels homes? En el meu cas succeeix que desgrano els moments en fragments de novel·les inacabades. Observo els tons del cel i escric mentalment: "des d'aquí puc veure un oceà infinit d'aire." O bé: "la mà invisible del vent despulla els arbres i dibuixa un vals de decadència." De vegades era al llit i mirava el llum de la tauleta i repassava: "Molt de temps he anat a dormir d'hora. De vegades, apenes havia apagat el llum, se'm tancaven els ulls tan ràpid, que ni temps tenia per dir-me: ja m'adormo."

Ara veig el campanar de l'església del poble darrere els arbres. Sento els crits de la quitxalla que aprofita les últimes llums del dia i em sembla que la vida pertany només als altres.

He trobat un paller abandonat i he decidit passar la nit i esperar a demà a arribar al poble. No em sento amb cor de veure ningú, encara. M'he arraulit en un racó i m'he sentit vulnerable, terriblement lluny de la familiaritat de les nits segures de la casa. Qui sap quins perills s'amaguen en la foscor més propera, en l'imprevisible esdevenir del món estrany que m'envolta.

M'he masturbat maquinalment i he guanyat un son

lleuger esquitxat de somnis.

Des de dalt d'aquesta roca el poble es veu proper. Puc distingir el despertar de la gent en les llums que s'encenen en les finestres. Les primeres clarors del dia il·luminen el cel i el repicar de la campana de l'església ressona en l'aire amb el brogit dels cotxes que es perden carretera enllà. Passen les hores i jo em mantinc immòbil amb l'esperança de no alterar el paisatge.

Al migdia m'ha semblat sentir veus properes. Aterrat, he corregut pendent avall i he caigut per un barranc i m'he ferit la cama. M'he quedat callat i he sentit el meu pols bategant com un martell les venes. He cregut sentir passes al voltant i el silenci expectant de qui escruta el menor moviment de l'aire.

M'ha sorprès la rapidesa amb què la llum minvava. Fa fred i em fa mal el cos de restar quiet tanta estona.

No ha estat així tota la vida. Hi va haver un temps en què el món era petit i càlid. Després, l'aventura de créixer em va fer ampliar-ne poc a poc les fronteres i descobrir que era infinitament més gran del que em pensava. Hi ha uns fils invisibles que ens lliguen als llocs i a les persones. Amb els anys jo també vaig teixir el mapa propi dels noms i els cognoms i les cares conegudes.

Ara, que arrossego la cama enmig d'aquest paisatge inhòspit, em sento estranger del món sencer i no trobo cap fil per orientar-me.

Cau la tarda amb l'assossec insòlit de la llum. Sento la crida intransigent de la casa, la presència intestina de les seves cambres. Les cames m'empenyen amb una força inconeguda. Torno a la casa: mai la derrota havia estat

tan plàcida.